

Sygn. akt XVII AmE 136/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta de Heij - Kaplińska

Protokolant: sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o odmowę udzielenia koncesji

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 17 września 2012 roku Nr (...)

oddala odwołanie.

SSO Jolanta de Heij - Kaplińska

Sygn. akt XVII AmE 136/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 września 2012 r. o nr (...), na podstawie art. 33 ust. 3 pkt 3 i art. 35 ust. 3 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne w związku z art. 50 pkt 2 oraz art. 56 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki postanowił odmówić udzielenia przedsiębiorcy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L., ul. (...) lok. (...), posiadającemu:

- numer w rejestrze przedsiębiorców KRS: (...),

- numer identyfikacji podatkowej NIP: (...),

koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

(decyzja, k. 4-10).

Odwołaniem z dnia 3 października 2012 r. (data stempla pocztowego) Spółka (...) zaskarżyła powyższą decyzję w całości, wnosząc o jej zmianę w całości i udzielenie przedsiębiorcy koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami, zgodnie ze złożonym wnioskiem.

Zaskarżonej decyzji zarzucono:

1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę skarżonej decyzji poprzez przyjęcie iż: przedsiębiorca wprowadził w błąd kontrahentów (spółkę (...)) i organ koncesyjny co do faktu posiadania koncesji, które numer

ujawniono w umowie przedwstępnej zawartej pomiędzy przedsiębiorcą, a wskazaną wyżej spółką, podczas gdy okoliczności te zostały wyjaśnione w toku postępowania koncesyjnego przed organem I instancji,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy – Prawo energetyczne, poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż fakt skazania przedsiębiorcy za przestępstwo przeciwko mieniu jest tożsamy z normą prawną tego przepisu traktującą o skazanym za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą (Prawo energetyczne),

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 56 ust. 1 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej – poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęciu występującej tam hipotezy - jako adekwatnej do sytuacji skarżącego i objęciu go - zupełnie błędnie - także występującą sankcją.

(odwołanie, k. 12-15).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 stycznia 2013 r. (data stempla pocztowego), po dokonaniu ponownej analizy akt sprawy oraz zarzutów odwołania, stwierdzając brak podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania.

(odpowiedź na odwołanie, k. 41-44).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na skutek wniosku przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. z dnia 28 lutego 2012 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wszczął postępowanie ws. udzielenia Spółce koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi na okres 10 lat.

(dowód: wniosek o udzielenie koncesji, k. 1-3 akt admin.).

Pismami z dnia 13 marca 2012 r. i 8 maja 2012 r. Prezes URE wezwał przedsiębiorcę do uzupełnienia wniosku o wymagane dokumenty i informacje.

(dowód: wezwanie (...), k. 12 akt admin.; wezwanie (...), k. 46-47 akt admin.).

W dniu 29 maja 2012 r. Spółka (...) zawarła z (...) z siedzibą w B. „Umowę dostawy oleju napędowego”, w której zawarto oświadczenie Spółki o treści: „Kupujący oświadcza, że nie toczą się przeciwko niemu postępowania karne lub karno-skarbowe w związku z uchybieniami w obrocie surowcami energetycznymi, paliwami lub ropopochodnymi i ich komponentami, oraz posiada koncesję (...)”.

W „Przedwstępnej umowie dostawy oleju napędowego” z dnia 20 sierpnia 2012 r., zawartej pomiędzy stronami, nie zawarto już oświadczenia Spółki (...) o posiadaniu koncesji.

W piśmie z dnia 24 sierpnia 2012 r. przedsiębiorca wyjaśnił, że w ww. umowie z dnia 29 maja 2012 r. z powodu oczywistej omyłki pisarskiej, ujawniono, iż kupujący posiada koncesję. Według Spółki omyłka ta jest spowodowana tym, że umowę między Spółką (...), a wnioskodawcą redagowano na wzorze uprzednio zawartej pomiędzy spółką niemiecką, a inną spółką polską umowy, a wskazany tam numer koncesji dotyczył właśnie tej innej spółki polskiej.

W toku postępowania sądowego Spółka (...) przedstawiła dokument o nazwie „Oświadczenie” z dnia 19 października 2012 r., w którym Zarząd Spółki (...) oświadczył, że spółce tej znany był w dniu zawarcia umowy dostawy oleju napędowego i w następnych dniach fakt, iż Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. nie posiada jeszcze koncesji, gdyż stara się o jej uzyskanie. Ponadto oświadczone, że błąd w tym zakresie ”został wywołany wyłącznie przez ten oto fakt, iż redagowano treść kontraktu ze spółką (...) na bazie tekstu obowiązującej i funkcjonującej już umowy między (...) z inną spółką polskiego prawa handlowego i przez zaniechanie nie wykreślono danych tej poprzedniej spółki, tj. numeru koncesji”.

(dowód: „Umowa dostawy oleju napędowego”, k. 62-66 akt admin.; pismo pełnomocnika wnioskodawcy, k. 82-83 akt admin.; „Przedwstępna umowa dostawy oleju napędowego”, k. 105-109 akt admin.; „Oświadczenie”, k. 19).

Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. – T. N. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 27 października 2006 r., w sprawie o sygn. akt III K 469/06, za czyn z art. 13 § 1 w zw. z art. 279 § 1 w zw. z art. 288 § 1 oraz z art. 11 § 2 kodeksu karnego, na karę 2 lat pozbawienia wolności w zawieszeniu na 5 lat, grzywnę w wysokości 100 stawek po 10 zł jedna stawka z obowiązkiem naprawienia szkody.

(dowód: „Informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego” z dnia 29 maja 2012 r., k. 60-61 akt admin.; wyrok ws. III K 469/06, k. 115-116 akt admin.).

Pismem z dnia 3 sierpnia 2012 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego i o możliwości zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym.

(dowód: zawiadomienie (...), k. 79 akt admin.).

Decyzją z dnia 11 kwietnia 2012 r. – zaskarżoną w niniejszym postępowaniu – Prezes URE odmówił przedsiębiorcy udzielenia koncesji na prowadzenie gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

Powyżej opisany stan faktyczny został ustalony przez Sąd w oparciu o ww. dowody, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Odnośnie pierwszego z zarzutów odwołująca się Spółka stwierdziła, że nie tylko nie usiłowała wprowadzić w błąd swoich kontrahentów co do faktu posiadania koncesji, ale i nie redagowała umowy, którą przedstawiono organowi koncesyjnemu. Według Spółki, zapis w umowie, iż (...) Sp. z o.o. posiada koncesję wraz ze wskazaniem numeru tej koncesji, stanowił oczywisty błąd pisarski. Wynikał on z tego, że przedstawiciele spółki berlińskiej przygotowali umowę – prawdopodobnie – korzystając ze wzoru umowy zawartej z inną spółką. Jak podniosła strona, przedstawiciele spółki (...) wiedzieli, że (...) Sp. z o.o. nie posiadała koncesji w dacie zawierania umowy. Na tę okoliczność odwołując się Spółka przedłożyła oświadczenie spółki (...).

Ustosunkowując się do powyższego Prezes URE zauważył, między innymi, że w dniu zawarcia przez odwołującą się Spółkę z A. (...) umowy dostawy oleju napędowego postępowanie o udzielenie przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi było w toku, a co za tym idzie – posiadała ona pełną świadomość, iż dane przedstawione przez nią w ww. umowie, w zakresie posiadania koncesji na obrót paliwami ciekłymi, są nieprawdziwe.

W ocenie Sądu, powyższy zarzut Spółki (...) jest całkowicie chybiony i w tym zakresie należy w pełni podzielić argumentację przedstawioną przez Prezesa URE. W ramach uzupełnienia trzeba zwrócić uwagę również na okoliczność, iż zawarte w umowie z dnia 29 maja 2012 r. oświadczenie Spółki w przedmiocie posiadania przez nią koncesji (...), zostało ujęte w § 1 umowy. Niewiarygodne są zatem twierdzenia strony odwołującej, iż wprowadzenie tego zapisu nastąpiło pomyłkowo, ponieważ po pierwsze – doświadczenie życiowe wskazuje, że nawet jeśli strony nie czytają całego dokumentu przed podpisaniem umowy (co należy ocenić negatywnie), to z reguły czynią to w odniesieniu do pierwszych postanowień. Po drugie – jak słusznie zauważył Prezes URE, od przedsiębiorcy wymaga się prowadzenia działalności gospodarczej z należytą starannością, uwzględniającą jej zawodowy charakter (art. 355 § 2 k.c.). W świetle powyższego, nie do zaakceptowania jest sytuacja, w której Spółka (...) przerzuca na swego kontrahenta odpowiedzialność za ujęcie w treści umowy oświadczenia Spółki o posiadaniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Należyta staranność – i to nie tylko profesjonalisty, lecz także każdego uczestnika obrotu prawnego – wymaga, aby przed podpisaniem umowy, czy jakiegokolwiek innego dokumentu, dokładnie zapoznać się z jego treścią i w razie potrzeby od razu dokonać koniecznych korekt. Postępowanie takie stanowi normę przy podpisywaniu umów

handlowych, które stanowią nieodzowny element wykonywania działalności gospodarczej. Tymczasem, w niniejszej sprawie usunięcia zapisu obejmującego nieprawdziwe oświadczenie Spółki (...) o posiadaniu koncesji, dokonano dopiero po około trzech miesiącach od zawarcia „Umowy dostawy oleju napędowego”. Tym samym, zdaniem Sądu, należy w pełni zgodzić się Prezesem URE, iż analizowane zachowanie odwołującej się Spółki wskazuje, że nie jest ona podmiotem wiarygodnym i jako potencjalny przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi nie daje gwarancji, że będzie wykonywać tę działalność w sposób prawidłowy i rzetelny.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 33 ust. 3 pkt 3 Prawa energetycznego Spółka (...) wskazała, że zawarte w tym przepisie pojęcie „ustawa” dotyczy tylko ustawy Prawo energetyczne. Według strony, ww. przepis traktuje o skazanym prawomocnym wyrokiem za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej wskazaną ustawą. Z tego względu, zdaniem strony, skoro Prezes Zarządu Spółki (...) nie został skazany ani za przestępstwo określone w Prawie energetycznym, jak też w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, czy za przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu ujęte w kodeksie karnym, to nie było podstaw do odmowy udzielenia koncesji. Spółka stwierdziła również, że organ koncesyjny przekroczył swe uprawnienia w zakresie żądania od przedsiębiorcy pełnej informacji z KRK, obejmującej również informację o karalności członka zarządu Spółki. Natomiast odnośnie zarzutu naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej odwołująca się Spółka wskazała, że organ koncesyjny nie informował przedsiębiorcy o „szczególnych warunkach koncesyjnych” zakotwiczonej w ustawie, a dotyczących sytuacji, iż skazanie za przestępstwo usiłowania kradzieży osoby pełniącej funkcję członka zarządu spółki uniemożliwia otrzymanie koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Według Spółki, brak tej informacji wynikał z faktu, iż wskazane szczególne warunki nie występują w Prawie energetycznym.

W odpowiedzi na powyższe zarzuty Prezes URE stwierdził, że ustawodawca nie wskazał w art. 33 ust. 3 pkt 3 Prawa energetycznego, że przestępstwo ma polegać na naruszeniu działalności regulowanej, a jedynie ma mieć związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą. Zdaniem organu, konsekwencją takiego założenia jest przyjęcie, że nie tylko przestępstwa mające bezpośredni związek z działalnością określoną w Prawie energetycznym, ale także przestępstwa mogące oddziaływać negatywnie na prowadzenie działalności gospodarczej mogą stanowić o odmowie udzielania koncesji. Prezes zaznaczył, że zasadniczą przyczyną odmowy udzielania Spółce (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi była okoliczność, iż w ocenie organu, nie daje ona rękojmi prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej w tym zakresie. Według Prezesa URE, popełnienie przez Prezesa Zarządu Spółki przestępstwa umyślnego przeciwko mieniu w sposób istotny naruszyło porządek prawny i zakończył się prawomocnym skazaniem. Powyższe, w opinii organu, wprowadza element niepewności w zakresie przestrzegania przez osoby reprezentujące Spółkę przepisów prawa w przyszłości. Według organu koncesyjnego, w niniejszej sprawie nie sposób uznać, że Spółka, której prezes dopuścił się popełnienia przestępstwa umyślnego, daje gwarancję, że w przyszłości zadba o to, aby postępowanie jej organów było zgodne z prawem.

Ustosunkowując się do powyższego zarzutu, Sąd Okręgowy stwierdza, że koncesja jest publicznoprawnym uprawnieniem podmiotowym przyznanym decyzją właściwego organu administracji indywidualnie oznaczonemu podmiotowi, który spełnia ustawowo określone wymagania zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe wykonywania określonego rodzaju działalności gospodarczej (zob. wyrok SN z dnia 08.05.1998 r., III RN 34/98, OSNP 1999, nr 5, poz. 157). Jako akt administracyjny konkretyzuje określone prawa, skuteczne wobec osób trzecich oraz wobec organu administracji publicznej strony w rozstrzygnięciu. (zob. C. Kosikowski, Polskie publiczne prawo gospodarcze, Warszawa 2001, s. 214).

Udzielenie koncesji podlega regulacji w pierwszej kolejności ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Ustawodawca wskazał w niej okoliczności, których wystąpienie może spowodować odmowę wydania koncesji, ograniczenie jej zakresu lub odmowę zmiany koncesji (art. 56 ustawy o sdg). Jednym z przypadków jest sytuacja, gdy przedsiębiorca nie spełnia warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją, określonych w ustawie lub szczególnych warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją.

Odmowa udzielenia koncesji podyktowana brakiem „spełnienia warunków wykonywania działalności gospodarczej” jest poprzedzona fakultatywnym sprawdzeniem faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji. Zgodnie z art.

50 ustawy o sdg organ koncesyjny może przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji sprawdzić, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją oraz czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją.

Wątpliwości wzbudza sprawdzanie faktów podanych we wniosku o koncesję w kontekście dawania przez przedsiębiorcę rękojmi prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej, ponieważ pojęcie rękojmi jest niesprecyzowane i stanowi tzw. klauzulę generalną, podobnie jak np. "zagrożenie obronności i bezpieczeństwa" (art. 56 ust. 1 pkt 2 ustawy o sdg). Wydaje się, że rękojmię prawidłowego wykonywania działalności daje ten przedsiębiorca, co do którego można być zasadnie przekonany, iż będzie on działalność gospodarczą objętą koncesją wykonywał w sposób prawidłowy. Przekonanie to odnosi się do sytuacji przyszłej, zawiera zatem w sobie ocenę przedsiębiorcy odnoszącą się do jego działania już po uzyskaniu koncesji, ale sformułowaną w oparciu o dotychczasową, aktualną wiedzę o tym konkretnym przedsiębiorcy. Tym samym w każdym przypadku ocena taka będzie nieco inna, choć w konkluzji umożliwiającą konstatację, że dany przedsiębiorca daje (lub nie) rękojmię prawidłowego wykonywania działalności (J. Nowacki, O przepisach zawierających klauzule generalne (w:) Studia z teorii prawa, Kraków 2004, s. 133 i n.).

Rękojmia prawidłowego wykonywania działalności nie stanowi *expressis verbis* przesłanki odmowy udzielenia, ograniczenia lub zmiany koncesji, jako że nie mieści się w katalogu takich przesłanek, określonym w art. 56 u.s.d.g. Organ koncesyjny zatem nie może odmówić udzielenia koncesji, powołując się wyłącznie na niedawanie przez przedsiębiorcę wskazanej rękojmi. Odmowa udzielenia koncesji możliwa jest natomiast z uwagi na niespełnienie przez przedsiębiorcę warunków wykonywania działalności (zob. art. 56 ust. 1 pkt 1) i tylko wtedy posiłkowo można uwzględnić brak rękojmi prawidłowego wykonywania działalności.

Organ koncesyjny może odmówić udzielenia koncesji lub ograniczyć jej zakres także w przypadkach określonych w odrębnych przepisach. Odrębne przepisy regulujące określony rodzaj działalności gospodarczej koncesjonowanej mogą zatem zawierać przesłanki, których wystąpienie bądź stwarza organowi koncesyjnemu możliwość odmowy wydania lub ograniczenia koncesji, bądź też obliuguje do odmowy wydania lub ograniczenia koncesji w stosunku do wniosku. Należy wskazać, że z przeglądu treści odrębnych przepisów, które określają przesłanki odmowy udzielenia koncesji lub ograniczenia jej w stosunku do wniosku, wynika, iż takie przepisy stanowią *lex specialis* w stosunku do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Przepis art. 35 ust. 3 Pe wskazuje, iż Prezes URE odmawia udzielenia koncesji, gdy wnioskodawca nie spełnia wymaganych przepisami prawa warunków. Regulacjami, które wyznaczają katalog warunków niezbędnych do udzielenia koncesji są: art. 33 ust. 1 Pe (przesłanki pozytywne udzielenia koncesji), art. 33 ust. 3 Pe (przesłanki negatywne udzielenia koncesji) i art. 35 ust. 1 Pe (treść wniosku o udzielenie koncesji).

W ocenie Sądu na gruncie prawa energetycznego ocena rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją ma charakter pomocniczy do zaopiniowania przesłanek art. 33 ust. 3 Pe.

Jedną z przesłanek skutkujących odmową udzielenia koncesji jest skazanie prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą.

Za „przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą” należy uznawać każde przestępstwo o tożsamym lub zbliżonym rodzajowo charakterze przedmiotu ochrony. Przedmiotem działalności gospodarczej określonej prawem energetycznym nie jest tylko wytwarzanie, magazynowanie, przesyłanie, dystrybucja i obrót paliwami i energią. Te aspekty działalności gospodarczej wymienione w art. 32 Pe wymagają uzyskania koncesji. Dla odmowy udzielenia koncesji konieczna jest ocena przestępstwa w związku z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą a nie przedmiotem działalności gospodarczej określonym koncesją. Słownik ustawy tłumacząc na czym polega np. obrót (działalność gospodarcza polegająca na handlu hurtowym albo detalicznym paliwami lub energią), wskazuje jednocześnie, jak szeroki wachlarz zagadnień wchodzi do działalności gospodarczej przywołanego obrotu. Jednocześnie zagrożenie karami pieniężnymi określa na jakich polach działalności gospodarczej określonych ustawą prawo energetyczne może dojść do naruszeń, mimo, że nie jest to wprost przedmiot działalności

gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych, czyli podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie: wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi albo przesyłania dwutlenku węgla.

Powszechnie przyjmuje się, że omawianą przesłankę wypełniają również przestępstwa, które mogą wpływać na negatywną ocenę wykonywania działalności gospodarczej sensu largo, czyli przestępstwa oddziałujące na wykonywanie każdej działalności gospodarczej (zob. Z. Muras, Komentarz do art. 33 Prawa energetycznego, System Informacji Prawnej LEX).

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność prawomocnego skazania Prezesa Zarządu Spółki (...) za przestępstwo umyślne przeciwko mieniu. W judykaturze wyrażono natomiast pogląd, iż popełnienie tego typu przestępstwa niewątpliwie stanowi podstawę odmowy udzielenia koncesji. Przykładowo, w wyroku z dnia 14 grudnia 2006 r. (sygn. akt XVII AmE 104/05) SOKiK uznał za taką podstawę skazanie za przestępstwo określone w art. 263 § 2 k.k. (posiadanie bez zezwolenia broni palnej lub amunicji), w art. 291 § 1 k.k. (umyślne paserstwo) oraz w art. 178a § 1 k.k. (prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego), natomiast w wyroku z dnia 5 października 2006 r. (sygn. akt XVII AmE 2/06) uznano, że istnieje podstawa do odmowy udzielenia koncesji w przypadku popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu (kradzieży) oraz wiarygodności dokumentów (przerobienie dokumentu – dowodu rejestracyjnego). Przywołane przykłady obrazują, jak szeroko odczytywana jest analizowana przesłanka w praktyce. Przestępstwo zniszczenia mienia niewątpliwie wykazuje związek z prawami majątkowymi i z obrotem prawnym, a więc pozostaje także w związku z przedmiotem działalności gospodarczej. W literaturze i orzecznictwie ugruntowany jest także pogląd, iż w odniesieniu do osób prawnych wystarczającą przesłankę do odmowy udzielenia koncesji stanowi prawomocne skazanie co najmniej jednego z członków zarządu jako osoby fizycznej (zob. Z. Muras, op. cit.; wyrok SOKiK z dnia 15 maja 2007 r., sygn. akt AmE 222/06). W uzasadnieniu wyroku z dnia 29 maja 2006 r. (sygn. akt AmE 34/2005) SOKiK wskazał, że w przypadku gdy o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi wystąpi podmiot gospodarczy działający w formie prawnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością organ koncesyjny dążąc do ustalenia, czy wnioskodawca spełnia określone przepisami warunki udzielenia koncesji bada, czy osoba uprawniona do reprezentacji podmiotu gospodarczego nie była karana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Ustalenie zatem przez organ koncesyjny, iż T. N. - Prezes Zarządu odwołującej się Spółki dopuścił się popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu, za które został prawomocnie skazany wyrokiem sądu karnego, oznaczało konieczność odmowy udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

W ocenie Sądu, okoliczność złożenia przez Spółkę (...) w „Umowie dostawy oleju napędowego” z dnia 29 maja 2012 r. nieprawdziwego oświadczenia o posiadaniu koncesji, jak również fakt prawomocnego skazania Prezesa Zarządu Spółki – T. N. za przestępstwo przeciwko mieniu, w pełni uzasadnia powzięcie przez organ koncesyjny wątpliwości co do należytego, zgodnego z prawem i rzetelnego wykonywania przez wnioskodawcę działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Tym samym, w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do uznania, iż przedsiębiorca nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania działalności regulowanej, co stanowiło okoliczność dodatkową braną pod uwagę przy ocenie przesłanek udzielenia koncesji.

Mając powyższe na uwadze, na zasadzie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., odwołanie podlegało oddaleniu.

SSO Jolanta de Heij - Kaplińska